

Hæderstegn 2011

I forbindelse med markeringen af Foreningens fødselsdag den 27. april 2011 i Kuppet, overræktes samtidig Reserveofficersforeningen i Danmarks Hæderstegn af Foreningens Protektor Hans Kongelige Højhed Prins Joachim.

Nedenfor er angivet den enkelte Hæderstegnmodtager og motiveringen.

Reserveofficersforeningen i Danmarks Hæderstegn er indstiftet den 27. april 1950 efter at have opnået Hans Majestæt Kong Frederik den IX's approbation den 22. februar 1950.

Reserveofficersforeningen i Danmark er i dag et binavn til Hovedorganisationen for Personel af Reserven i Danmark – og foreningen har på det grundlag valgt at opretholde det oprindelige navn på hæderstegnet.

Hæderstegnet kan af foreningen, efter enstemmig vedtagelse i bestyrelsen, tildeles personer, såvel aktive militære som afskediget, og i ganske særlige tilfælde civile, som bestyrelsen finder i særlig grad bør hædres for deres indsats for reserveofficerskorpset og personel af reserven som helhed og/eller for foreningen i særdeleshed.

På baggrund af sædvanlig procedure har bestyrelsen i år valgt at fremhæve tre militære personer som udtryk for de, der har gjort og gør en særlig indsats for reserven.

Generaløjtnant Bjørn Ingemann Bisserup

Generalens kontakt til og samarbejde med reserven kan med sikkerhed spores tilbage til rollen som bataljonschef ved LG i 1990'erne. Generalen regnede med reserven og reserven indgik meget absolut i planlægningen af aktiviteterne ved bataljonen. Jeg kan dog være i tvivl om, hvorvidt generalen altid var helt tilfreds med reserven – ikke forstået på den måde, at det udførte arbejde ikke var tilfredsstillende, men at det måske ikke altid var tilfredsstillende, at forventet fremmøde ikke altid stod mål med det planlagte eller ønskede.

Omvendt er jeg ikke i tvivl om, at Bjørn Bisserup gennem bataljonsansvaret fik et så tilstrækkeligt og under ét samlet positiv indtryk af reservens potentiale og kapacitet, at det lagde grunden til en antagelse om reservens relevans i de danske væbnede styrker.

Senere mødte reserven – ikke mindst gennem min forgænger i embedet som formand for HPRD – således en afdelingschef i ministeriet, der også vidste hvad reserven var og er – og fortsat regnede med den og derfor også lyttede til reservens bidrag i forbindelse med forskellige arbejdsgrupper m.v. – herunder f.eks. AG/Personale og Udvikling i foregående forsvarsforligsperiode.

Generalen blev oplevet som lydhør over for argumenter – vel at mærke argumenter af professionel karakter – et krav om signifikans, som ikke stilles til HPRD repræsentanter uden at det også gælder f.eks. det faste personels organisationer – som i min fortolkning udtryk for generalens vilje til reserven som relevant ressource sammen med det øvrige personel i forsvaret – alt sammen kombineret med god kortlægning m.h.t. det politiske landskabs muligheder og forsvarsledelsens planlægning – hvor sidstnævnte i en periode havde præg af en vis tøven over for anerkendelsen af reserven som integreret del af de ressourcer, et moderne forsvar også har behov for – en tøven, som voldte stor skade på korpset af personel af reserven, og som vi ved, at generalen derfor næppe kunne dele.

Jeg har som formand for HPRD naturligt kontakt til forsvarets ledelse ikke mindst også gennem Bjørn Bisserup, der gennem sin "designering" i det meget betydelige og ansvarsfulde embede som chef for forsvarsstaben – i mit og dermed også HPRD perspektiv – fortsat er ikke alene lydhør overfor men også opmærksom på

betydningen af de grundvilkår, som virket som personel af reserven behøver og som HPRD derfor må insistere på.

Grundvilkår, som også HPRD har ansvaret for sammen med Forsvaret stedse at konsolidere og udvikle – til gavn for forsvaret og for korpset af personel af reserven.

Selv om det måske næppe ubetinget hører hjemme i sådan ceremoniel sammenhæng vil jeg alligevel tillade mig at fremhæve generalens tilgang til dialog også på det mere personlige plan som udtryk for en fremkommelig og af HPRD meget værdsat samarbejdspartner.

Det er for General Bjørn Bisserups helt særlige indsats også for korpset af personel som en integreret del af Forsvarets samlede personelressourcer, at generalen i dag tildeles Reserveofficersforeningens i Danmarks Hæderstegn.

Major Anders Sindum

Majoren blev indkaldt til DLR i 1980, blev uddannet som sergent og kom herefter på HO i perioden 1982 – 85. Herefter var Anders Sindum DF ved LG og PLR i perioden 1985 – 89 inkluderende en delingsførerperiode på Cypern.

Herefter var majoren på VUT-I i 1990 – 91 og blev udnævnt til KN i 1991.

Og her er det, at reserven for alvor kommer til at lære majoren at kende. Anders Sindum var herefter lærer ved LT-Skolen i Oksbøl i perioden 1991 – 95. De, der som elever eller på anden måde som tilknyttet reserven mødte majoren var aldrig i tvivl om, at Anders Sindum var én af de, der ubetinget ville reserven og lagde et stort arbejde – og sjæl – i at uddanne løjtnantseleverne – en karakteristik, som har holdt sig til i dag – skal jeg straks vende tilbage til.

Majoren var herefter KC ved PLR – oven i købet i et kompagni. Der var udpeget som mål for en forsøgsordning med såkaldt "enhedsstyret selværing" – noget som i en mere akademisk sammenhæng nu om stunder vist kan beskrives som en "konstruktivistisk tilgang til læring"! – men som vist var med til at konsolidere Anders Sindums interesse for at beskæftige sig med læring og stimulerede vel også til at blive optaget på og gennemgå forsvarets pædagogiske uddannelse for ledergruppen.

Perioden 1997 – 2001 bød på at varetage ledelse m.v. af den sektion på Hærens Kampskole, der forestod kamp-by-uddannelsen i Brikby efterfulgt af en periode i kampskolens sektion for taktik.

Herefter en periode i 2002 som NK/3JDR og i 2004 udsendt som CH/O for DANCON/Iraq for derefter foreløbigt at afslutte geleddtjenesten som fg. CH/3JDR i "lukke- og slukke-perioden" dengang.

Infanteristen per exellance kom herefter i 2006 tilbage til Hærens Kampskole til studie- og udviklingssektionen og beskæftigede sig navnlig med projektet "Fremtidens Soldat" og i 2007 som CH for kursussektionen – hvilket formentlig mere end oplagt og naturligt førte til, at majoren blev CH for den genoprettede SL-skole.

Den absurde lukning af skolen nogle år inden da blev hurtigt glemt, da vi i HPRD – og med os mange andre – kunne se, at Anders Sindum udfoldede meget store bestræbelser for ud fra HOK direktiv herom at få skolen genetableret ikke alene som den fremragende uddannelsesinstitution, jeg ved skolen atter er blevet til – men også en institution, som har genindført de traditioner m.v., som hører en sådan skole til – herunder løjtnantsstuen, hvor HPRD ved hjælp fra LG i mellemtiden have opbevaret alle effekter og inventar indtil det atter kunne bringes på plads i Oksbøl.

Skolen er i øvrigt ikke alene præget af Anders Sindums vilje til at ville reserven og til at ville den bedst uddannede reserve, der kan gennemføres inden for de givne rammer – hele majorens tilgang til jobbet har også sat sig klare spor hos lærerkollegiet – som chefen således også hans svende.

Det hører også med til historien, at genoprettelsen af SL-Skolen i sin form som skole med stolte traditioner ikke fra begyndelsen var en selvfølge på hele kampskolen – jeg fornemmede i begyndelsen, at enkelte højt oppe måske søgte at nedtone tingene til blot at være et "kursus", der ikke kunne tjene den vigtighed, som skolen reelt har haft fra dag 1, og som Anders Sindum på sin gæve facon har insisteret på.

Det er således med stor ro i sindet hos os her i HPRD at majoren om få dage atter afgår til udlandstjeneste – denne gang som S7 ved staben i den danske bataljonskampgruppe i Camp Price – vi ved ganske enkelt, at skolen er i gode hænder hos de hjemmeblevne, hvis hidtidige leder næppe kunne have været bedre.

Når majoren atter vender hjem venter der gennemgang af master i ledelse af uddannelsesinstitutioner, muliggjort gennem et stipendium til formålet... hvad ellers, kunne man spørge!?

Det er for Anders Sindums helt særlige indsats for uddannelsen og understøttelsen af reserven som en integreret del af Forsvarets samlede personelressourcer, at major Anders Sindum i dag tildeles Reserveofficersforeningens i Danmarks Hæderstegn.

Major af reserven Jens Kirk

Majoren gennemgik værnepligten direkte gennem grundkursus OF-R 1987 i Sønderborg/Oksbøl og fik herefter rådighedskontrakt ved Dronningens Livregiment og senere Jyske Dragonregiment.

Først designeret som kampvognsdelingsfører, derefter NK/ESK + CH/ESK over to perioder frem til 1999, idet Jens Kirk i 93 – 94 var tjenstgørende på Balkan i to roller – først som delingsfører på Hold 4 DANBAT UNPROFOR og dernæst forbindelsesofficer/observatør i Tuzla Bosnien/Herzegovina (under "bøllebank"-perioden) i 1994!

1999 – 2001 var Jens Kirk tjenstgørende ved UN Observer Group Middle East med tjeneste på grænserne mellem Israel og de arabiske lande med hovedkvarter i Tiberias og senere med tjeneste i Hovedkvarteret i Jerusalem.

CH/ESK i DIB 2001-2004 derefter i 2004 udnævnt til MJ-R og designeret E-officer i Operationssektionen, Danske Division, hvor Jens Kirk fortsat er designeret.

På foreningssiden gælder, at Jens Kirk – selvsagt – har været medlem af ROID siden udnævnelse til LT-R. Jens Kirk har været aktiv feltsportsmand i Nordjyske Kreds fra sidst i 80'erne – og fortsat er aktiv.

Majoren var i kredsbestyrelsen omkring 1990 og igen i 2001, hvor han blev valgt til formand, hvilken opgave Jens Kirk fortsat varetager.

Jens deltager i udadvendte aktiviteter bl.a. HJV skydestævner, sportsaktiviteter samt som aktiv deltager i samarbejdet med de nordiske reserveofficersorganisationer i Oslo og Göteborg.

I 1996-97 indgik han i ROID organisation på logistik siden i forbindelse med CIOR – CIOMR – NRFC Kongresser i Aalborg som leder af hele kongressens transportopgave, hvilket blev udført til topkarakter.

Jens er uddannet ved Aalborg Universitet som cand. scient. adm., som inkluderede en tjeneste-/uddannelsesperiode som Media-officer ca. et halvt år ved NATO militære hovedkvarter i Mons, som han benyttede i forbindelse med sin udarbejdelse af hovedopgave (presseaspekter IFOR), der blev afleveret omkring 1996.

Han er ansat som specialkonsulent (tidl. udstikker for civile) ved Forsvarets Personeltjeneste med ansvar for bl.a. ansættelse m.v. af forsvarets civile akademikere. Han skifter til en stilling i Forsvarets Bygge- og Etablisementstjeneste pr. 01 MAJ d.å. fortsat i Hjørring.

Jens Kirk har virkelig sat sine meget markante fingeraftryk på og i Nordjyske Kreds og har ydet en stor indsats for kredsen og HPRD.

Det siges om Jens Kirk – og jeg har selv observeret det – at han altid har påtaget sig en hvilken som helst opgave uden tanke for "omkostningerne" – det kan nogen i familien forelig nemt bekræfte.

Han har i forbindelse med feltporten virket som banelægger og skydeleder, været informator på det tidligere Grundkursus for officerer af reserven ved HLS, ligesom han var særdeles aktiv, da de Interallierede Reserveofficerskongresser CIOR-CIOMR-NRFC blev gennemført i Aalborg i 1997.

Jens behøver ikke at promovere sig selv, men han har en personlig udstråling og autoritet, der gør ham til den naturlige leder, som han er og gode eksempel på en officer af reserven.

Jens Kirk er en rolig og god kammerat, der således samlet repræsenterer reserveofficersstanden som værende af god støbning.

Det er for Jens Kirks helt særlige indsats for reservens sag og herunder markante fingeraftryk i såvel kredsarbejdet som det øvrige foreningsarbejde for personel af reserven, at Jens Kirk i dag tildeles Reserveofficersforeningens i Danmarks Hæderstegn.

Sygeplejerske af reserven, Anne Marie Krowicki

Anne Marie Krowicki blev 01 JAN 1990 ansat som sygeplejerske med rådighedstjeneste. Ud over tilknytningen til feltlazaretstrukturen bør nævnes oplevelsen som værende en del af holdet i forbindelse med opstillingen af Holstebro militærhospital fra slutningen af JAN til slutningen af MAR som souschef intensiv/opvågningsafdelingen.

Med tiden kan siges, at du er blevet "ældste sygeplejerske af reserven" i den betydning, at du gennem årene har taget din betydelige del af ansvaret for, at Forsvarets Sundhedstjeneste holdes til ilden i relation til sygeplejerskernes hjemlige tilværelse, som i takt med nedlæggelsen af felthospitalerne og tyngdedannelsen på den internationale tjeneste har haft tendens til at tilkalde sig lav prioritet.

Gennem dit arbejde for sygeplejerskerne af reservens vel blev du for en del år siden derfor medlem af OFRU, nu PARU/FSU, hvor du ufortrødent insisterer på, at FSU består af andet end læger.

Din i den sammenhæng væsentlige bedrift har måske været – sammen med en anden sygeplejerske af reserven – i vist 1995 at få institutionaliseret et årligt seminar for forsvarets sygeplejersker, hvor sygeplejersker med alle kontraktformer er deltagere. Særlig markant var det dengang, at I – deltagerne på seminaret – i de første tre år deltog uden at få løn, indtil I havde bevidst for lægekorsets ledelse, at der dels var tilslutning til en sådan samlende aktivitet, dels at aktiviteten var nødvendig – og i stigende grad senere hen blev nødvendig – således, at deltagelse i seminaret nu sker under ordnede forhold!

En præstation, som i sin art vist er uden fortilfælde!

Civilt er Anne Marie Krowicki sygeplejerske fra Århus Amtssygehus i 1979, og i din karriere har du – med en afstikker på fem år til et vikarbureau for sygeplejersker som personalechef – primært virket i dette hospitalssystem indenfor en række forskellige afdelings specialer, og du har siden 2001 været fast ansat som afdelingssygeplejerske og har også gennemgået diplomuddannelse i ledelse samt suppleret med ledelsesmæssig efteruddannelse i regi af det daværende Forsvarets Center for lederskab, ligesom du f.eks. også siden 2005 er censor på Social- og Sundhedsassistentuddannelsen.

De senere år har sygehussystemer være undergivet betydeligt forandringspres – noget, som du gennem din funktion som afdelingssygeplejerske også må tage din del af ansvaret for at udføre på direktiv ovenfra.

Den uddannelsesmæssige og erfaringsmæssige kompetence er da heller ikke til at tage fejl af, og finder god anvendelse i dit arbejde for reservens sag. Sygeplejersken af reserven er da heller ikke sådan at vælge af

pinden, hvilket forskellige stabschefer m.v. i regi af FSU fra tid til anden har måttet sande – når Anne Marie Krowicki med et glimt i øjet kan finde på at sige, at "Jeg har " overlevet" tre generallæger + (mindst) ligeså mange formænd for ROID / HPRD."!

Med sin kompetencemæssige baggrund og personlige profil har sygeplejersken af reserven gennem en årrække derfor også naturligt varetaget formandskabet for HPRD arbejdsgruppe for sygeplejersker af reserven.

FSU øverste ledelse lægger tydeligvis heller ikke skjul på reservens betydning for den militære sundhedstjenestes behørig virke nationalt og internationalt. Anne Marie Krowickis betydning i arbejdet med reservens forhold skal efter HPRD opfattelse også ses på den baggrund.

Det er for denne mangeårige og helt særlige indsats for reservens sag at sygeplejerske af reserven Anne Marie Krowicki i dag tildeles Reserveofficersforeningens i Danmarks Hæderstegn.

Major af reserven Jan Sjölin

Majoren står foran os i sin rolle som hidtidig formand for SVEROF – HPRD svenske søsterorganisation Förbundet Sveriges Reserveofficerare.

Jan Sjölin er officer i det svenske flyvevåben, og selv om han efterhånden har nogle få flere grå hår end nogle af vi andre er han fortsat tilknyttet det svenske flyvevåben gennem HQ/JFC i funktionen J7 vedrørende disciplinen "targetting".

Majoren har i nogle for de svenske reserveofficerer særdeles vanskelige år valgt at være med til ledelsesmæssigt at trække et endog meget stor læs i forsøget på at få genvundet den svenske forsvarsledelses anerkendelse af reserven som nødvendig ressource – et arbejde, der nu også begynder at give frugt.

HPRD har for nylig i et festskrift i anledning af jubilæum i SVEROF fået mulighed for at bidrage med en artikel, hvor jeg har beskrevet en række lighedspunkter i begge organisationers bestræbelser for fremme af forståelsen for, at officerer af reserven med både militær kompetence og civil kompetence på udmærket vis kompletterer den kompetence, som de faste officerer har, og at personel af reserven ud over at være en kosteffektiv og fleksibel arbejdskraft også gennem forankringen i det civile samfund bidrager til Forsvarets brobygning til det samfund, det betjener.

For begge foreninger er der klare opgaver at løse – opgaver, som fordrer kreativitet og vilje, og som stedse nødvendiggør kontakt til både forsvarrets øverste ledelse samt det ministerielle niveau – der er ikke andre, der løser opgaverne for os. Har vi haft det svært i Danmark i nogle år, så har det bestemt ikke været nemmere hinsidan – til lykke med, at den svenske forsvarsledelse nu har erkendt behovet for atter at uddanne officerer af reserven – et behov, majoren har været med til at påpege.

Jan Sjölin var kun formand ca. et års tid indtil for nylig, men var forud herfor viceformand i 6 år og inden da gennem mange år lokalformand i en kreds med 1.000 medlemmer i mellem Sverige.

Civilt er Jan Sjölin assisterende professor indenfor undervisningsområdet med undervisningsopgaver som ud over riget også foregår i Letland, Polen og Rumænien.

Majoren er af HPRD især kendt gennem det nordiske samvirke, som vi opretholder på linje med den kontakt, som de nordiske landes forsvar også har og på samme måde m.h.t. kontakten i Baltikum.. Det er også ikke mindst også i det internationale reserveofficersarbejde i CIOR/CIOMR under NATO, at HPRD også har samvirket med SVEROF gennem Jan Sjölin ud fra et nordisk, professionelt perspektiv på tingene.

HPRD har hele tiden kunnet regne med en god samarbejdspartner ikke alene internordisk, men også i koalitioner i større sammenhæng.

Det er for denne helt særlige indsats for reservens sag også i det fællesnordiske og NATO-mæssige perspektiv, at Jan Sjölin i dag tildeles Reserveofficersforeningens i Danmarks Hæderstegn.